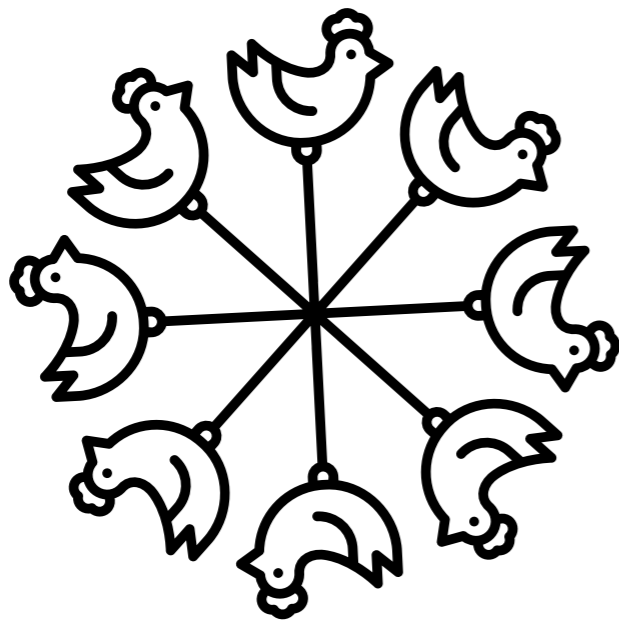

ΧΡΟΝΟΣ

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ

«Μέσα σου πνεύμα μου μετρώ το χρόνο.
Βιώνουμε το χρόνο μέσα από τα ίχνη που τα αισθη-
τά καταλείπουν στην ανθρώπινη ψυχή» - Aurelius
Augustinus Hippoensis, «Εξομολογήσεις»

Ο χρόνος σταμάτησε για όλους μας τον Μάρτιο του 2020, λόγω των περιοριστικών μέτρων και της καραντίνας, χάσαμε το μέτρημα των ημερών, ζήσαμε κάτι πρωτόγνωρο, «πατήσαμε παύση». Βιώσαμε μία κατάσταση που επιβεβαιώνει ότι ο χρόνος είναι κάτι το ασαφές, το ρευστό, αλλάζει από μέρος σε μέρος και δεν είναι μια απόλυτη έννοια που υπάρχει ανεξάρτητα από τον άνθρωπο και τα πράγματα του κόσμου.

Γι' αυτό και το φετινό θέμα του «Χρόνου», επίκαιρο όσο ποτέ, όντας ένα από τα σπουδαιότερα θέματα της ανθρώπινης σκέψης έχει επηρεαστεί τόσο από την θεωρητική και πειραματική επιστημονική σκέψη, όσο και από διάφορα φιλοσοφικά και ανθρωποκεντρικά δόγματα. Όποια προσέγγιση στο θέμα χρόνος, τείνει να είναι αυστηρά προσωπική. Παρ' όλα αυτά η αντανάκλαση του στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, μέσα από διαρρηγμένες μνήμες, εξελίξεις αλλά και αρνητικά πισωγυρίσματα είναι καθολική.

Οι εικαστικές τέχνες, περισσότερο ίσως από κάθε άλλη μορφή τέχνης, έχουν την ικανότητα να συμπυκνώνουν διαφορετικούς χρόνους σε μία εικόνα. Η έννοια του χρόνου και η καταμέτρησή του ωθούν τους καλλιτέχνες να γίνουν επινοητικοί και να διευρύνουν τη φαντασία τους, επισημαίνοντας με τα έργα τους τη μάχη μας με το χρόνο που αλλάζει. Ο χρόνος διαστέλλεται και συστέλλεται αναλόγως των συνθηκών, των σκέψεων και των συναισθημάτων μας. Αυτή την αναζήτηση της σχέσης του χώρου με τον χρόνο, την έννοια του χρόνου ως ένα γίνεσθαι, ως μια ροή στην οποία συνυπάρχουν παρελθόν και παρόν, αλλά και τη μνήμη η οποία συνδέεται με τον χρόνο, εξετάζουν με τα έργα τους οι σύγχρονοι εικαστικοί καλλιτέχνες που συμμετέχουν στην παρούσα ομαδική έκθεση.

Η έκθεση έχει ως στόχο να αποτελέσει ένα ερέθισμα για να ανακαλύψει κανείς τις διάφορες θεωρίες περί χρόνου (ιστορικού, ψυχολογικού κτλ), αλλά και να αναρωτηθεί για το πώς ο χώρος και η εικόνα μπορούν να περικλείσουν τον χρόνο και κατ' επέκταση την μνήμη (ατομική ή συλλογική). Ο θεατής γίνεται κοινωνός της οπτικής γλώσσας που δημιουργείται και της εγκαθίδρυσης μιας υποκειμενικής θεώρησης η οποία βασίζεται σε μία εικαστική αναδιαμόρφωση και νεωτερικότητα.

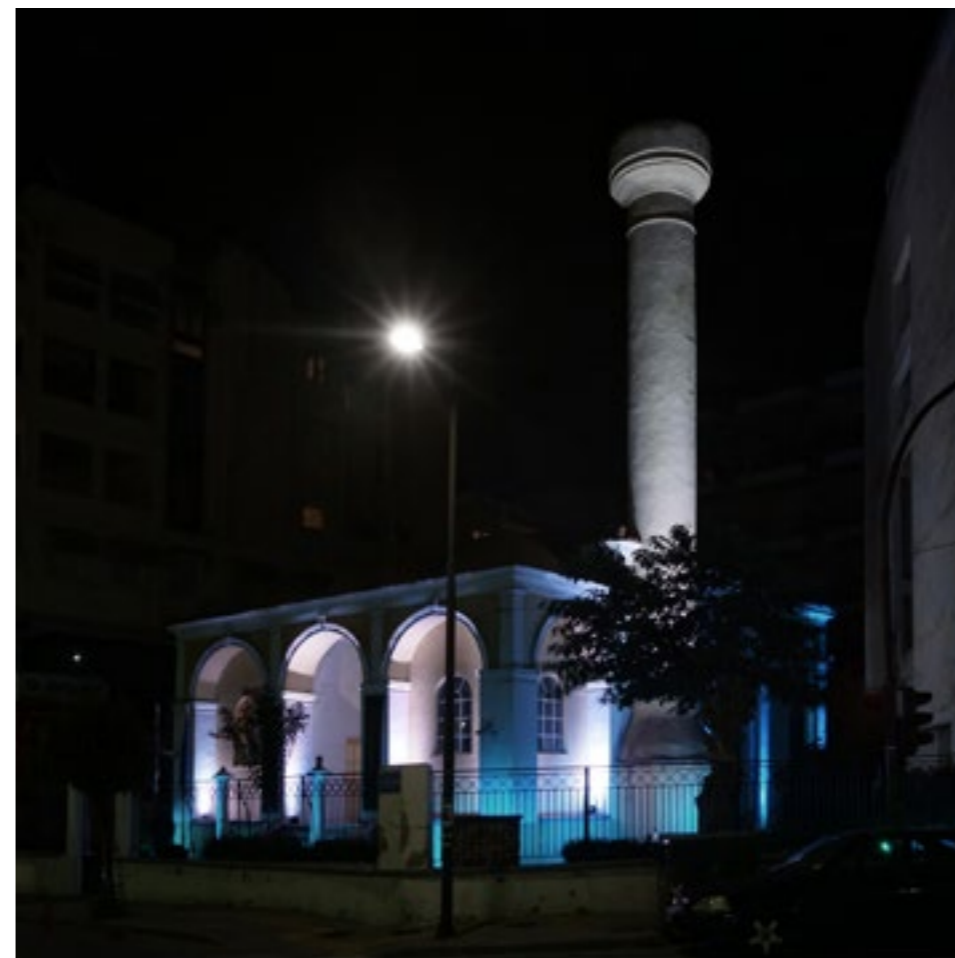
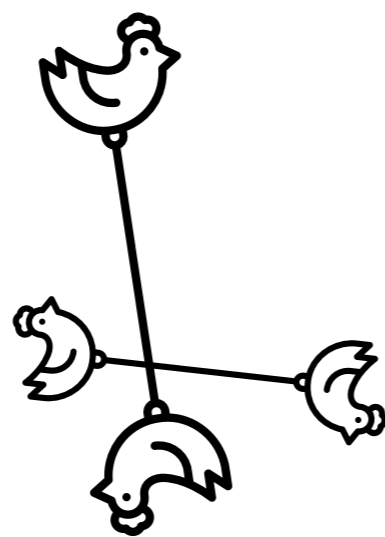
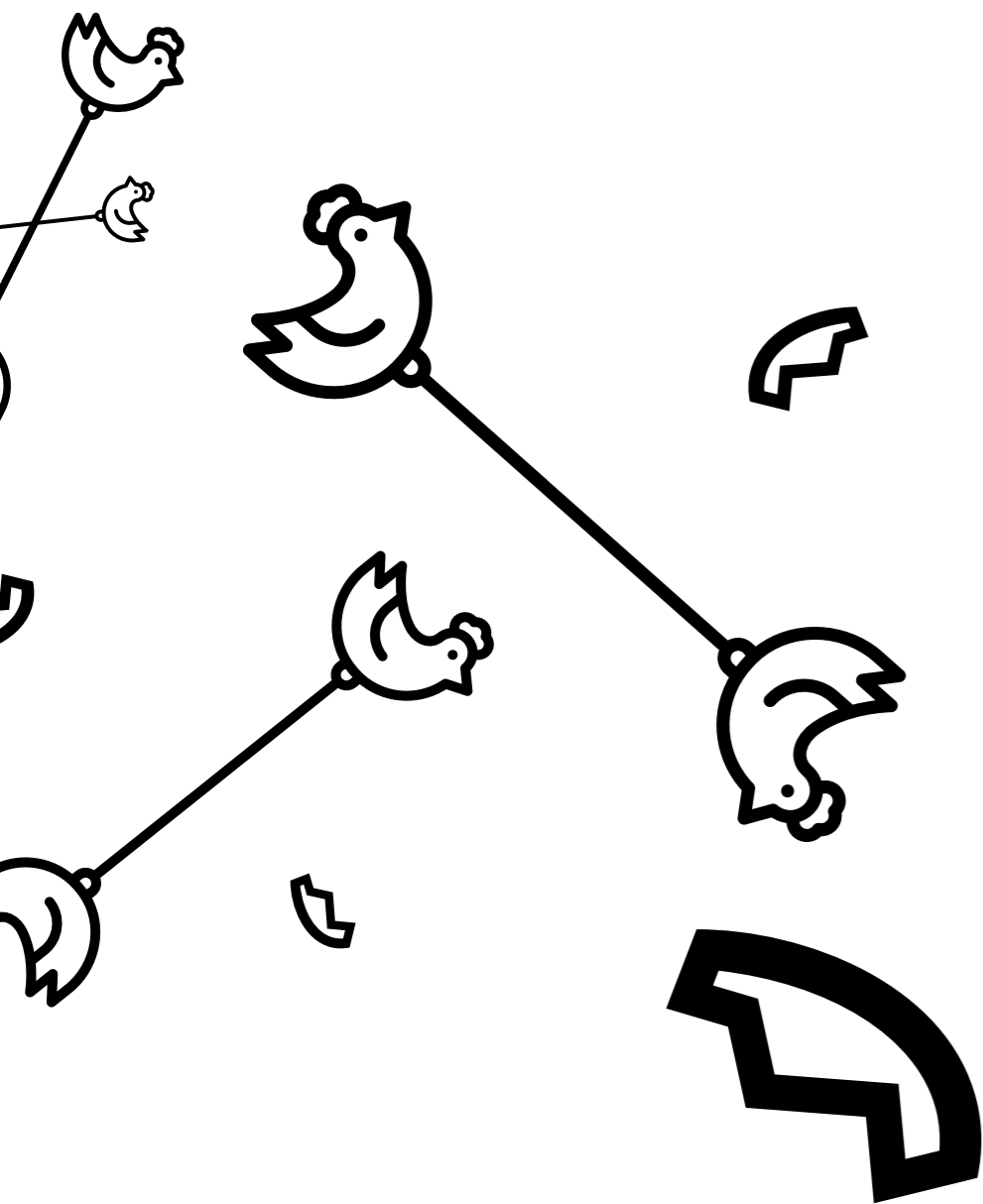
Ο χρόνος εκφράζεται με ποικίλους τρόπους και νοήματα στα έργα της έκθεσης (έργα ποικίλων μέσων, ζωγραφικά, εγκαταστάσεις, γλυπτά, μικτές τεχνικές, ακουαρέλες, βίντεο): με τη σχέση της παράδοσης με το παρελθόν, με την συνειρμική γραφή, με το φόρο τιμής σε αγαπημένα πρόσωπα που έχουν φύγει, με τον μύθο, την ιστορία, το υποσυνείδητο, την υπαρξιακή αναζήτηση αλλά και με τη συσχέτιση με το περιβάλλον και την κοινωνία.

Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται ένα σώμα αφήγησης ανοιχτό με πολλαπλές αναγνώσεις το οποίο αντικατοπτρίζει το ακαθόριστο και το ρευστό του χρόνου αφήνοντας τον θεατή να κινηθεί ελεύθερα ώστε να δημιουργήσει τους δικούς του συνειρμούς.

Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου

Ρούλα Καραφέρη

Οκτώβριος 2020

Εύα Νταραρά (Λάρισα/Αθήνα)

Σχεδιασμός εξωτερικού φωτισμού μνημείου (Γενί Τζαμί Λάρισας)

«Η ανάμνηση του χρώματος»

«Η Θεσσαλία από κλειστή θάλασσα κατά τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι την σύγχρονη ηπειρωτική μορφή της είναι συνδεδεμένη με το υγρό στοιχείο. Η επιλογή του φωτισμού του μνημείου εκτός από την ανάδειξη κύριων αρχιτεκτονικών στοιχείων του δημιουργεί και μία εντύπωση υγρού χρώματος γύρω από το κέλυφος μεταφέροντας το υγρό στοιχείο όπως αβίαστα αναδύεται από τη συνύπαρξή του με τον τόπο».

Βιογραφικό

Φωτογράφος με μεταπτυχιακές σπουδές στον σχεδιασμό φωτισμού. Έχει λάβει μέρος σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις φωτογραφίας με θεματικές που αφορούν κυρίως στο αστικό τοπίο και στην αρχιτεκτονική. Παράλληλα έχει αναλάβει έργα ψηφιοποίησης μουσείων, καλλιτεχνικών συλλογών και ιστορικών αρχείων.

Ρούλα Αντωνοπούλου / Γιώργος Κουκουράκης (Αθήνα)

«Μεταμορφώσεις»

Ξύλο, πορσελάνη, plexy glass, γυαλί, φως, 87 x 55 x 60 εκ.

«Τά συναισθήματα
τον Χρόνο να μετρούν,
ήθελε ο Αριστοτέλης.
Την ταχύτητα τού Φωτός
όρισε ο Θεός Αλβέρτος.
Στον Χρόνο τής Αναπνοής,
το έργο τούτο θέλησε,
την Μαγική Εικόνα να φωτίσει,
των Μεταμορφώσεων
του Αυγού σε Κάμπια,
σε Χρυσάλιδα, σε Πεταλούδα.
Ζωή εν εξελίξει να δηλώνει
και "Μια ωραία Πεταλούδα",
να τραγουδάμε μαγεμένοι».

Ρούλα Αντωνοπούλου

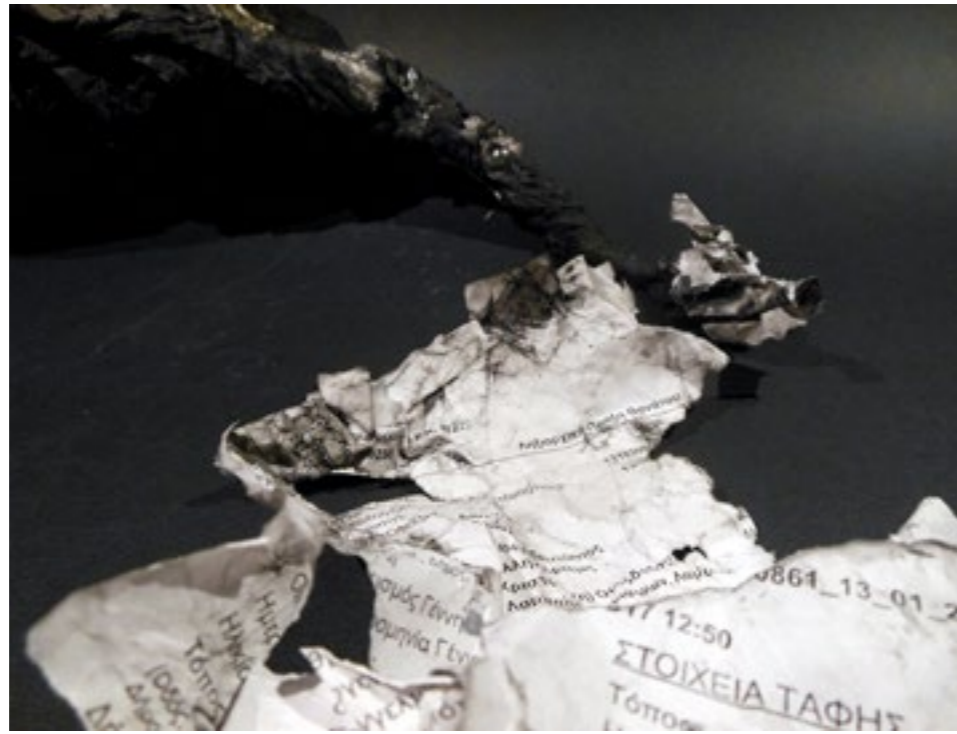
«Κάποια χρόνια πριν ονει-
ρευτήκαμε να δώσουμε Ζωή,
Κίνηση και Φως σε παλιά
ξύλινα εργαλεία, επιστρέ-
φοντάς τους με φροντίδα
και σεβασμό, όσα μάς είχαν
προσφέρει αυτά στο πα-
ρελθόν. Ανάμεσά τους ένα
λαξευμένος κορμός πλατάνου
αλλοιωμένος από τον Χρόνο.
Τον μεταμορφώσαμε με πολύ
αγάπη σε φωλιά Ζωής, Φωτει-
νής Ανάσας και δημιουργικής
φαντασίας».

Γιώργος Κουκουράκης

Βιογραφικό

Η Ρούλα Αντωνοπούλου κι ο Γιώργος Κουκουράκης είναι οι εμπνευστές, σχεδιαστές και κατασκευαστές των φωτιστικών με την επωνυμία "ΡΟΥΓΑ". Εκπόνησαν μελέτες φωτισμού, σχεδιάζοντας και κατασκευάζοντας για χώρους ιδιωτικούς, δημόσιους και για εξειδικευμένα projects. Το σχεδιαστικό ύφος έγινε γνωστό ως "Στύλ Ρούγα", εκφράζοντας έτσι την λιτότητα, το πλήρες και την ολότητα του οικουμηνικού, που ενυπήρχαν στον σχεδιασμό. Για 30 χρόνια, στο κατάστημά τους στην Πλ.Δεξαμενής 3 στο Κολωνάκι, έγραψαν την δική τους ιστορία, που έγινε και δική μας. Μια καθαρά ελληνική ιστορία, με τήν αισθητική και την ποιότητα της δουλειάς τους να βρίσκεται μέσα στους χώρους όπου ζούμε και ο αριθμός 3, να έχει υπάρξει ένας αγαπημένος προορισμός.

Άρτεμις Διαμαντή (Λάρισα)

«66 έτη 5 μήνες 7 ημέρες», 2020
Εγκατάσταση, 2,40 x 1,30 x 0,40 μ.

«Κατά τον Γερμανό φιλόσοφο Martin Heidegger ο χρόνος δεν είναι κάτι που έχει υπόσταση. Είναι μία έννοια, ένα μέτρο. Ένα μέτρο που επινόησε το ανθρώπινο είδος προκειμένου να οργανώσει την ζωή του. Δίχως αυτό θα χανόταν στην απεραντοσύνη του σύμπαντος. Είναι όμως τελικά το σύμπαν άπειρο; Ή απλά το μέγεθός του είναι τόσο μεγάλο που η ανθρώπινη νοημοσύνη δεν μπορεί καν να αντιληφθεί; Μήπως η ύπαρξή μας σε σχέση με το υπόλοιπο σύμπαν είναι τόσο μικρή που είναι σαν να μην υπάρχουμε;».

Βιογραφικό

Η Άρτεμις Διαμαντή γεννήθηκε στη Λάρισα. Σπούδασε Ζωγραφική στην σχολή Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Έπειτα συνέχισε τις σπουδές της στο Ζ' εργαστήριο Ζωγραφικής της ΑΣΚΤ με καθηγητή τον Γ. Λαζόγκα. Παρακολούθησε το πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών στην " Ψυχική Υγεία " του Τμήματος Νοσηλευτικής του ΤΕΙ Θεσσαλίας. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στη Λάρισα, Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Έργα της έχουν αποσπάσει βραβεία.

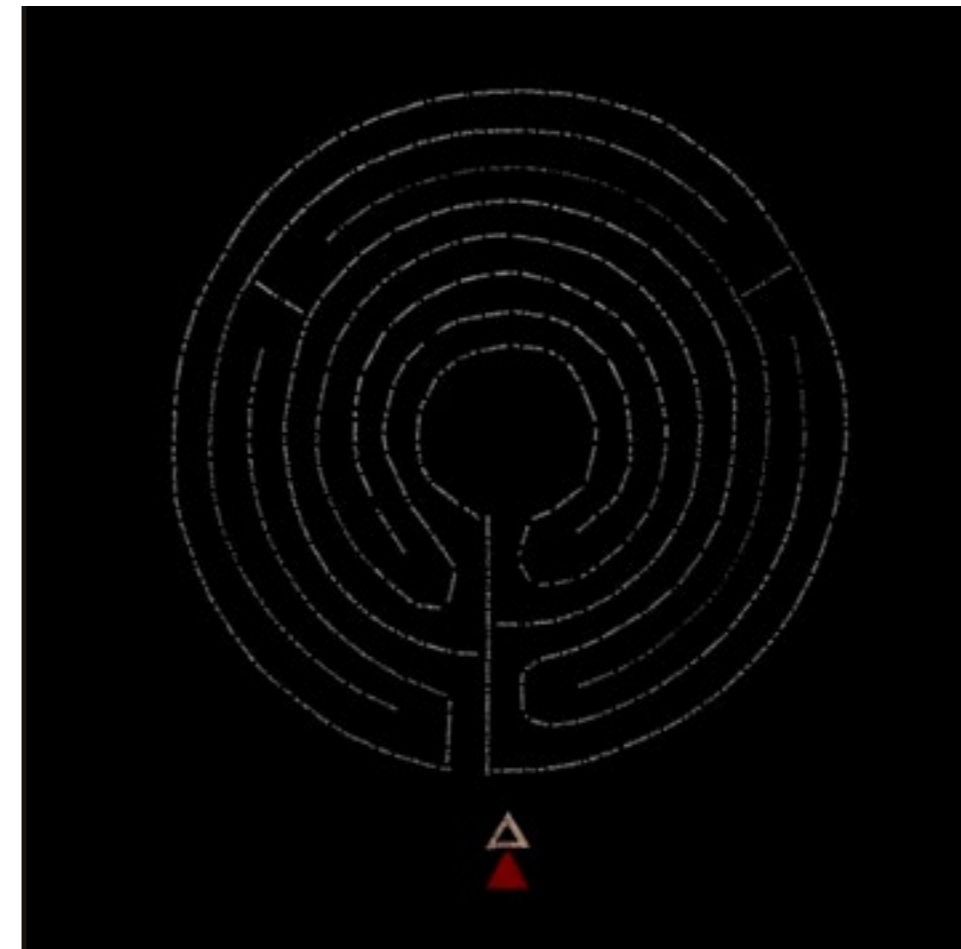
Αστέρις Δημητρίου (Λάρισα)

«Κρόνος», 2020
Γλυπτό, μέταλλο, κερί, 35 x 30 εκ.

«Κανένα άλλο ον δεν έχει την αίσθηση της ροής του χρόνου, πολλώ δε μάλλον δεν έχει την ικανότητα της μέτρησής του εκτός από τον άνθρωπο. Ο αδυσώπητος χρόνος αναπαρίσταται από τον τιτάνα Κρόνο ο οποίος τρώει τα παιδιά του δηλώνοντας τον άτεγκτο νόμο της γέννησης και της φθοράς των όντων. Ο κόσμος βρίσκεται σε συνεχή μεταβολή και κίνηση, σε αδιάκοπη ροή. Τίποτα δεν μένει αναλλοίωτο στο χρόνο. Η ύλη μεταβάλλεται, αλλάζει μεταμορφώνεται. Στην πάροδο των χρόνων η φθορά που έχει δεχτεί ο σύγχρονος άνθρωπος δεν αφορά μόνο τη μορφή του αλλά την υπόστασή του. Ο άνθρωπος στην άνιση μάχη που δίνει με το χρόνο αντικαθίσταται ή μεταβάλλεται στη προσπάθειά του να αφομοιωθεί, χάνοντας έτσι τη συνείδηση κ αυτοσυνειδησία του και κατ' επέκταση την αίσθηση εαυτού και το δικαίωμα να αυτοπροσδιορίζεται».

Βιογραφικό

Ο Αστέριος Δημητρίου γεννήθηκε στη Λάρισα, έχει τελειώσει την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στην πόλη Λέτσε της Ιταλίας. Όταν επέστρεψε στην Ελλάδα, παρακολούθησε σεμινάρια στην Ειδική Αγωγή και έπειτα ασχολήθηκε με την εκπαίδευση σε δημοτικά σχολεία. Έχει συνεργαστεί με τη Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα και με το ΚΕΘΕΑ ΕΞΟΔΟΣ, που ασχολείται με το art therapy εδώ και οχτώ χρόνια. Έχει βγει 3ος στον ιταλικό διαγωνισμό ζωγραφικής του Gaetano Morgese, έχει διοργανώσει βιωματικά σεμινάρια πάνω στο ρατσισμό σε πανεπιστήμια και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις σε Λάρισα και Αθήνα. Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές και στη συλλογή της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείου Γ.Ι. Κατσίγρα.

Κωνσταντίνος Δουλούδης (Λάρισα)

«Μεταβάσεις», 2020

Μικτή τεχνική σε τελάρο, (δέρμα, γράμματα, κλωστή)

100 x 100 εκ.

«Ο λαβύρινθος χρησιμοποιείται για να δηλώσει την πολυπλοκότητα εύρεσης εξόδου από μια κατάσταση ή μια τοποθεσία. Κατασκευάστηκε για να απομονώσει, με το τέλος του λαβύρινθου να μην είναι το κέντρο, αλλά η αρχή του. Ένα ταξίδι εσωτερικής εξερεύνησης, μία κατάσταση που απαιτεί χρόνο για σκέψη, για αποφάσεις και ερωτήματα. Ο χρόνος που απαιτείται για τη λήψη αποφάσεων είναι διαφορετικός για κάθε ον, είναι ο προσωπικός μας λαβύρινθος. Ένα τέλειο ισόπλευρο τρίγωνο μπορεί να ενσαρκώσει την πορεία μέσα στο λαβύρινθο, περιγράφοντας τη γέννηση, τη ζωή και το θάνατο, με τις αντίστοιχες αλλαγές, τις λεγόμενες μεταβάσεις».

Βιογραφικό

Ο Δουλούδης Κωνσταντίνος είναι απόφοιτος του τμήματος Πλαστικών Τεχνών & Επιστημών της Τέχνης με κατεύθυνση στα Εικαστικά και κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου Σπουδών από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου του τμήματος Μηχανικών Σχεδίασης Προϊόντων και Συστημάτων με πλήρη τίτλο «Σχεδίαση Διαδραστικών και Βιομηχανικών Προϊόντων και Συστημάτων». Από το 2016 είναι φοιτητής στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της σχολής Καλών Τεχνών με κατεύθυνση στη ζωγραφική. Διαθέτει πλούσια διδακτική εμπειρία στην εκπαίδευση ενηλίκων.

Μαρία Ζησοπούλου - Δήμητρα Οικονόμου (Λάρισα)

«Χρονικοί Διάλογοι», 2020

*Εικαστική εγκατάσταση, μικτή τεχνική
Διαστάσεις μεταβλητές*

«Εκείνος που δεν είχε ποτέ αρχή
Εκείνος που μπορεί να κάνει μια νέα αρχή
Εκείνος μπορεί να φέρει το τέλος ή την αιωνιότητα»

Walter Von de Vogelweide

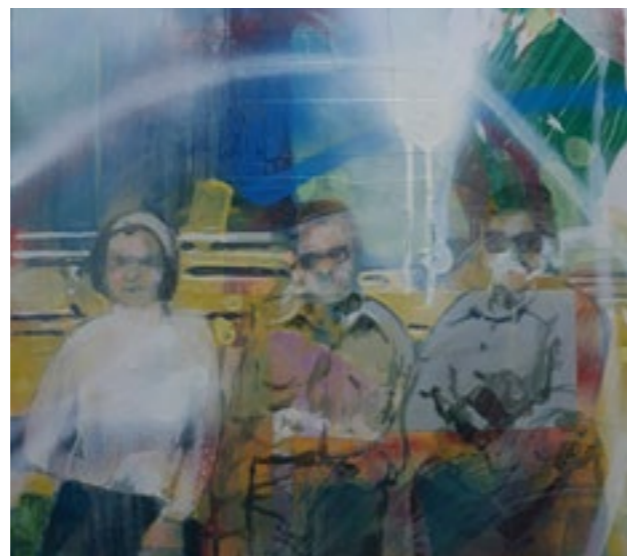
«Με αφορμή την παραπάνω φράση του Λυρικού ποιητή δημιουργήσαμε μια εικαστική εγκατάσταση με χρονικές εννοιες και συμβολισμούς. Η ίδια μας η ύπαρξη οριοθετείται από το χρόνο ως μέτρηση; Υπάρχει αρχή και τέλος ή αιωνιότητα ;;; Τα πάντα μπορεί να συμβούν, τα πάντα μπορεί να σταματήσουν, να ξαναγεννηθούν και να αρχίσουν από την αρχή όλα συμβαίνουν σήμερα, τώρα».

Βιογραφικά

Η Μαρία Ζησοπούλου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1984. Σπούδασε Ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ όπου αποφοίτησε με άριστα από το 2ο εργαστήριο με καθηγητές τον Κυριάκο Μορταράκο, και τον Δημήτρη Ζουρούδη. Έχει αποκλειστική συνεργασία με τη δισκογραφική Traumraum που εδρεύει στο Βερολίνο για την επιμέλεια εξώφυλλων από το 2017. Από το 2018 διδάσκει ζωγραφική στο Ελεύθερο Εργαστήριο της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείου Γ.Ι. Κατσιόγρα. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε δύο ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα. Πιο πρόσφατα παρουσίασε στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο Λάρισας μαζί με την Δήμητρα Οικονόμου την εικαστική έκθεση ΔΙΕΠΑΦΗ (20 - 30 Μαΐου 2019). Το 2019 ανέλαβε επίσης την καλλιτεχνική επιμέλεια δια καλλιτεχνικών projects στη Λάρισα, ενώ τον Φεβρουάριο του 2020 πήρε μέρος στην ετήσια έκθεση σύγχρονης Τέχνης «Performance Rooms 2020» της Αίθουσας Τέχνης Καππάτος στην Αθήνα, όπου μαζί με την Δήμητρα Οικονόμου παρουσίασαν την performance #INTERFACE. Έργα της ανήκουν στη συλλογή της Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου και σε άλλες ιδιωτικές συλλογές.

Η Δήμητρα Οικονόμου γεννήθηκε το 1992 στην Θεσσαλονίκη και ζει στην Λάρισα. Εισήχθη το ακαδημαϊκό έτος 2010-2011 στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. Θεσσαλονίκης όπου σπούδασε στο 3ο Εργαστήριο Ζωγραφικής με διδάσκοντες τους Γιώργο Τσακίρη και Βασίλη Βασιλακάκη. Από το 2017 διδάσκει στο Ελεύθερο Εργαστήριο της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείου Γ.Ι.Κατσιόγρα. Έχει πάρει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις, workshops και performances ανά την Ελλάδα και έχει παρουσιάσει την ατομική της δουλειά το 2017 στην έκθεση The fluctuation between two alternatives (Αμφιταλάντευση) Δήμητρα Οικονόμου - Ελένη Παπαδοπούλου, Πολυχώρος Wisedog, Λάρισα. Έχει συμμετάσχει σε workshop/performance που επιμελήθηκε ο E. Vason και ο Α. Πλωμαρίτης στη Θεσσαλονίκη το 2016. Συμμετείχε στη 8ή Biennale φοιτητών στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης το 2017. Έχει παρουσιάσει μαζί με την Ελένη Παπαδοπούλου την performance «Η σχέση του υποσυνείδητου μεταξύ μας» στο πλαίσιο της έκθεσης «Αποκτήματα» στη Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσιόγρα το 2018. Το 2019 παρουσίασε στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο Λάρισας μαζί με την Μαρία Ζησοπούλου την εικαστική έκθεση ΔΙΕΠΑΦΗ και το 2020 την performance #INTERFACE μαζί με την Μαρία Ζησοπούλου στην ετήσια έκθεση σύγχρονης τέχνης PERFORMANCE ROOMS 2020.

Δήμητρα Καλογήρου (Λάρισα)

«Χωρίς τίτλο», 2020

Ακρυλικό, σπρέι χαρτιού σε καμβά, 40 x 40 εκ. έκαστο (τρίπτυχο)

«Το έργο είναι μια αποτύπωση της έννοιας του χρόνου, παρουσιάζεται ως τρίπτυχο και τονίζει τα στάδια υλοποίησης έχοντας ως θέμα την ανθρώπινη φιγούρα».

Βιογραφικό

Η Δήμητρα Καλογήρου γεννήθηκε στην Λάρισα το 1999. Μέσω των εισαγωγικών εξετάσεων το 2017-18 πέρασε στην σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, στο τμήμα Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης. Συμμετείχε σε τοιχογραφίες δημοσίων κτιρίων που βρίσκονται στην Λάρισα και σε ομαδικές εκθέσεις σε Λάρισα και Ιωάννινα. Έχει διακριθεί σε πανελλήνιους εικαστικούς διαγωνισμούς και έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές.

Έλλη Κυριαζή (Λάρισα)

«Άγνωστος χρόνος», 2020

Μικτή τεχνική, 160 x 30 εκ.

«Χρόνος. Μια ακολουθία στιγμών. Στιγμές σε ροή αέναη. Το έργο αναφέρεται στον βιολογικό χρόνο του καθένα από εμάς. Ρέει και είναι άγνωστο το πότε θα σταματήσει. Περιέχει μέσα του τον ρυθμό. Τακτά διαστήματα ανάμεσα στις συσπάσεις της καρδιάς. Πίσω από αυτή τη ροή, ο προσωπικός «χρόνος» των βιωμάτων μας, των συναισθημάτων μας τρέχει με διαφορετικό χρονισμό το μη βιολογικό είναι μας».

Βιογραφικό

Γεννήθηκε στη Λάρισα. Εισάγεται στην ΑΣΚΤ Θεσσαλονίκης στο τμήμα ζωγραφικής με καθηγητές τον Β. Δημητρέα και Μ. Θεοφυλακτόπουλο. Παίρνει ειδίκευση στη φωτογραφία με καθηγητή τον Γ. Κατσάγγελο. Απο το 1990 ζει και εργάζεται στη Λάρισα. Διδάσκει Εικαστικά στη Β/βαθμια εκπαίδευση. Το 1990 -1993 διδάσκει ζωγραφική και κατασκευές στο Δημοτικό Εργαστήρι Λάρισας. Το 1993 σχεδιάζει τα κουστούμια για το Φαρσαλινό Καρναβάλι στα πλαίσια αναβίωσης του. Από τις παρουσιάσεις έργου της ενδεικτικά αναφέρουμε την έκθεση φωτογραφίας του 1989 στα πλαίσια του DAC στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης.

Γιώργος Λαζόγκας (συλλογή Γιάννη Ξ. Διαμαντή)

«Παραλλαγή στο θέμα των φακέλων», 1978

Μικτή τεχνική, 100 x 70 εκ.

«Η αφαιρετική αποδόμηση της φόρμας και της εμπειροχόμενης αλήθειας στα έργα του, δεν σημαίνει αναγκαστικά και την κατάργησή της. Κι αυτό γιατί το ίχνος αν και δεν αποτελεί πιστή αναπαράσταση, είναι σίγουρα μια οπτική και υπόκωφη υπενθύμισή της. Όλα ανάμεσα στο πριν και το τώρα είναι από-ντα και συγχρόνως παρόντα. Η παραστατική αφήγηση καταργείται. Η ανάδυση συμβολιστικών γραφών, που σημαίνουν χωρίς να φανερώνονται, παραπέμπουν τελικά σε μία νοηματική περισσότερο διήγηση, αναδυόμενη σταδιακά, μέσα από διαδοχικές και επάλληλες διαφάνειες. Έτσι, εισάγεται και η έννοια του

χρόνου στα έργα του».

Ευθύμης Γ. Λαζόγκας

* Από τον κατάλογο της έκθεσης του Γιώργου Λαζόγκα «Σειρήνες», Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας – Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα. Λάρισα, 2009.

Βιογραφικό

Γεννήθηκε στη Λάρισα το 1945. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (1963-1970), αλλά τελικά αφοσιώθηκε στη ζωγραφική. Το 1970 βραβεύτηκε στον διαγωνισμό νέων ζωγράφων του Ινστιτούτου Γκαίτε Θεσσαλονίκης και το 1972 κέρδισε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό νέων ζωγράφων της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης. Το 1976 έφυγε με υποτροφία του γαλλικού κράτους για σπουδές ζωγραφικής στο Παρίσι. Εκεί γνώρισε τον Αλέξανδρο Ιόλα και εξοικειώθηκε με τα σύγχρονα καλλιτεχνικά ρεύματα. Δίδαξε στο Τμήμα Αρχιτεκτονικής του Α.Π.Θ. (1982-1999) και το 2008 εξελέγη καθηγητής στην Α.Σ.Κ.Τ., όπου δίδαξε έως το 2012. Το 2008 δημιούργησε μια μόνιμη εικαστική εγκατάσταση για τον σταθμό «Ελαιώνας» του Μετρό της Αθήνας. Έργα του ανήκουν σε πολλές σημαντικές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές εντός και εκτός Ελλάδος. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Αμαλία Λιάκου (συλλογή Μαρίας Παπαλιάγκα)

«Ο χρόνος κι ο ποιητής Νάνος Βαλαωρίτης», 2013

Φωτογραφία, αρχαιακή εκτύπωση inkjet, 45X30 εκ.

(εικόνα σε χαμηλή ανάλυση)

Το έργο είναι μέρος της φωτογραφικής σειράς «Νεκρή φύση: Το μυστήριο των πραγμάτων» κι έχει παρουσιαστεί στο κοινό στην ατομική έκθεση ΕΠΙΦΑΝΕΙΕΣ το 2015 στην Αθήνα, και στην ατομική έκθεση ΕΠΙΦΑΝΕΙΕΣ το 2018 στην Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα.

Βιογραφικό

Η Αμαλία Λιάκου ασχολείται με τη φωτογραφία τέχνης- σύγχρονη φωτογραφία- και την Αισθητική φιλοσοφία της τέχνης. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος και Διδάκτωρ Αισθητικής, επιστημών και τεχνολογιών των τεχνών του πανεπιστημίου Paris 8. Από το 2010 ως σήμερα έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στο εξωτερικό κι έχει πραγματοποιήσει δύο ατομικές εκθέσεις φωτογραφίας στην Ελλάδα. Στο καλλιτεχνικό της έργο ενδιαφέρεται για την ποιητική κι αιγιματική όψη του ανθρώπου και του κόσμου, για τη σύζευξη πραγματικού-φαντασιακού, συνειδητού-ασυνείδητου. Ο ποιητής Νάνος Βαλαωρίτης σε κείμενό του στον κατάλογο της έκθεσης «Επιφάνειες», χαρακτήρισε τη δουλειά της ως επιφάνειες (επι-φάνειες), ανάλογης με την τεχνική γραφής επιφάνεια eriphanu του Ιρλανδού συγγραφέα Τζαίμης Τζόυς. Το φωτογραφικό της έργο δηλαδή λειτουργεί μέσω του συνειρμού ως τόπος φανέρωσης νέων πραγματικοτήτων και πολλαπλών αναγνώσεων. Έργα της Αμαλίας Λιάκου βρίσκονται στη συλλογή της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας-Μουσείου Γ.Ι. Κατσίγρα και σε ιδιωτικές συλλογές.

Ιωάννα Λιούτσια (Θεσσαλονίκη)

«Κόσμος», performance

«Ο 'κόσμος' είναι μια προσπάθεια επαναδιατύπωσης και επαναδιαπραγμάτευσης της κοσμολογίας και γενεαλογίας του κόσμου. Πώς όλα αυτά που έχουν ήδη συμβεί στο παρελθόν, σε μας ή σε κάποιους άλλους, μας έφεραν εδώ που βρισκόμαστε σήμερα; Μια πορεία από το σκοτάδι, όχι προς το φως, αλλά προς την επιλογή του ατόμου να βρει ή όχι το φως, την ελευθερία, τη θέση του στον κόσμο. Η στιγμή που κύλησε κι έγινε χρόνος είναι η ροή που καταλήγει σ' εμάς, γινόμαστε για λίγο εμείς ο χρόνος κι έπειτα η ροή μας προσπερνά κι σημαίνει γι' άλλους ζωή και γι' άλλους θάνατο».

Βιογραφικό

Η Ιωάννα Λιούτσια γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1992 και είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας – Αρχαιολογίας ΑΠΘ, του τμήματος Θεάτρου ΑΠΘ και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής “Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος”. Έχουν κυκλοφορήσει τρεις προσωπικές ποιητικές της συλλογές: Συνομιλίες σε Μη+ (2014), Αρρυθμίες (2016), Η Σιωπή σε δύο χώρους (2018). Άλλες performance της: η αόρατοι πόλη (2020, σε πλατείες πόλεων της Β. Ελλάδας), WaterOil Trust (2019, ενάντια στην εξόρυξη υδρογονανθράκων στην Ήπειρο, Θεσσαλονίκη), Χρονοτοπία: μια περιήγηση στην ιστορία της Παλιάς Φιλοσοφικής ΑΠΘ (2019, site specific performance, Θεσσαλονίκη), Μετρώντας τα Φορέματά της (2018, εναρκτήρια εκδήλωση Φεστιβάλ Ανοιχτή Σκηνή Δ. Θεσσαλονίκης, πεζόδρομος Αγίας Σοφίας), Silencio (Exhibition Stille Berlin 2017, Karani Project 2017, Venice International Experimental Art Festival 2016), The Book of Blood: The Human Writes, σε συνεργασία με τους Leibniz Live Art Company (2015, 50ά Δημήτρια, Θεσσαλονίκη), ΑΝΑΣΑ / ΜΠΕΚΕΤ (2015, BlackBox, Θεσσαλονίκη).

high lighted time marks

Project “Highlighted Timemarks”

Πρόκειται για ένα phygital αντικείμενο που ερμηνεύει συγκεκριμένους χώρους-τοπόσημα της Λάρισας, αναδεικνύοντας τις χρονικότητές τους. Σε επιλεγμένα φυσικά σημεία τοποθετούνται επισημάνσεις ως προσθήκη ενός επιπλέον layer που αναδεικνύει την διάσταση του χρόνου (μετρικός, ιστορικός πολιτισμικός) μέσα στην ιστορική διαστρωμάτωση της πόλης, αντιμετωπίζοντας το αστικό τοπίο ως ένα πεδίο παραγωγής ερεθισμάτων. QR codes παραπέμπουν σε ψηφιακό οπτικοακουστικό υλικό που συμπληρώνει την ανάγνωση του χώρου και του χρόνου, φανερώνοντας το παλιό, το αόρατο, το μελλοντικό, το αόριστο, το ατελές, το παράξενο.

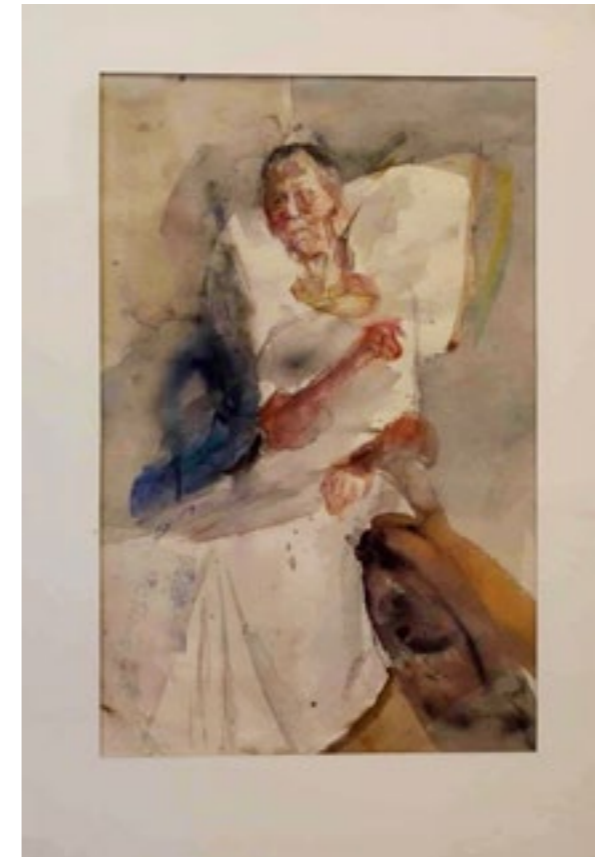
aether:arch: δίκτυο αρχιτεκτόνων που ασχολούνται με το σχεδιασμό αντικειμένων/περιβαλλόντων κάθε κλίμακας και υλικότητας, φυσικών και ψηφιακών, ρεαλιστικών και υποθετικών, εννοιολογικών και λειτουργικών με έδρα τη Λάρισα.

Ο Αντώνης Μόρας είναι αρχιτέκτονας μηχανικός, υποψήφιος διδάκτορας του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Η Χάιδω Γεωργούλη, είναι φοιτήτρια του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Η Δέσποινα Πάλλη είναι αρχιτέκτονας μηχανικός, απόφοιτη του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Χρόνης Μπότσογλου (συλλογή Γιάννη Ξ. Διαμαντή)

«Γριά γυναίκα» (η μητέρα του καλλιτέχνη)

Ακουαρέλα, 74 x 53 εκ.

Χρόνης Μπότσογλου (συλλογή Γιάννη Ξ. Διαμαντή)

«Γριά γυναίκα» (η μητέρα του καλλιτέχνη)

Ακουαρέλα, 47 x 30 εκ.

«Ο Χρόνης Μπότσογλου για δέκα περίπου χρόνια, από το 1980 μέχρι και το θάνατο της άρρωστης μητέρας του την επισκεπτόταν συχνά και την σχεδίαζε, έκανε ένα πρώτο σχέδιο ή μια ακουαρέλα από φυσικού και στη συνέχεια ολοκλήρωνε το έργο στο εργαστήριό του. Χρησιμοποιώντας εξπρεσιονιστική γραφή απεικονίζει την μητέρα του δίνοντας έτσι έμφαση στο αποτέλεσμα του χρόνου στον άνθρωπο».

Βιογραφικό

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1941. Σπούδασε Ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1960-1965) με καθηγητή τον Γιάννη Μόραλη. Το 1970 συνέχισε τις σπουδές του με υποτροφία για δύο χρόνια στην École nationale supérieure des Beaux-Arts του Παρισιού. Το 1989 εκλέχτηκε καθηγητής στην Α.Σ.Κ.Τ., όπου διητέλεσε Πρύτανης (2001-2005) και δίδαξε ως το 2008. Εκτός από τη ζωγραφική ασχολείται με τη γλυπτική και τη χαρακτική. Από το 1964 συμμετέχει σε διάφορες καλλιτεχνικές ομάδες με πολιτικό χαρακτήρα («Ομάδα Τέχνης Α» 1960-1967, «Κέντρο Εικαστικών Τεχνών» 1974-1976, «Ομάδα για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση στην Τέχνη» 1976-1981). Υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη της ομάδας «Νέοι Έλληνες Ρεαλιστές» (1971-1973). Επιπλέον, έχει εκδώσει τα βιβλία «Ημερολόγια ταξίδια» (1994), «Ψευτοδοκίμια» (2000) και «Το χρώμα της σπουδής» (2005) με κείμενά του σχετικά με την τέχνη. Το 1998 εξέδωσε την ποιητική συλλογή με τίτλο «Σπουδή στο μαύρο». Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ιφιγένεια Σδούκου (Λάρισα)

«Οι 7 χρόνοι», 2020

Κέντημα στο χέρι, ύφασμα σε κορνίζα

40 x 30 εκ. (7 έργα)

«Τι είναι ο χρόνος; Μια ακατάπαυστα ρέουσα ουσία που κινείται ευθύγραμμα ή μήπως κυκλικά...; Υπάρχει ο χρόνος ή είναι μια αυταπάτη; Έχει αρχή και τέλος; Αντιλαμβανόμαστε όλοι με τον ίδιο τρόπο το πέρασμα του; Ο φυσικός χρόνος επηρεάζεται από την παρουσία ή την απουσία πνευματικής συνείδησης; Αυτά κι άλλα ερωτήματα, ιδέες, εικόνες και κείμενα αναπτύσσονται σε επτά έργα κεντημένα στο χέρι, σε τόνους του γκριζου και της ώχρας, εμπνευσμένα από τις «Εξομολογήσεις» του Αγίου Αυγουστίνου, τους Ορφικούς και τους Επικούρειους, τους μύθους της αρχής του χρόνου, την ανησυχητική προοπτική του τέλους του, την γήρανση και την προσπάθεια μέτρησης του».

Βιογραφικό

Η Ιφιγένεια Σδούκου σπούδασε ζωγραφική και χαρακτική στη Σχολή Καλών Τεχνών της Φλωρεντίας. Πήρε μέρος σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Δίδαξε εικαστικά στην Β/βάθμια εκπαίδευση. Είναι μέλος του Δ.Σ. της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας – Μουσείου Γ.Ι. Κατσίγρα και του Εικαστικού Επιμελητηρίου Εικαστικών Ελλάδας. Διετέλεσε μέλος της Καλλιτεχνικής επιτροπής της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας και του Σωματίου Πτυχιούχων Εικαστικών «8». Έλαβε το βραβείο της 6ης Τριετούλης Υφαντικής Τέχνης, Novi Sad 2017. Έργα της βρίσκονται στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, στη Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας- Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα, στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας, στο Μουσείο Λαϊκής Τέχνης και Παράδοσης του Δήμου Αθηναίων και σε ιδιωτικές συλλογές. Συνεργάστηκε σαν εικονογράφος με τον Εκδοτικό Οίκο «Ανέμη». Σχεδίασε αφίσες και εξώφυλλα δίσκων.

Στέργιος Στάμος (Τρίκαλα)

«Χωροχρονικές σήραγγες», 2009

Αλουμίνιο, νέον, μετασχηματιστές, κείμενο από « Το σύμπαν σε ένα καρυδοτούφλο» του S.Hawking
104 x 100 x 13 εκ.

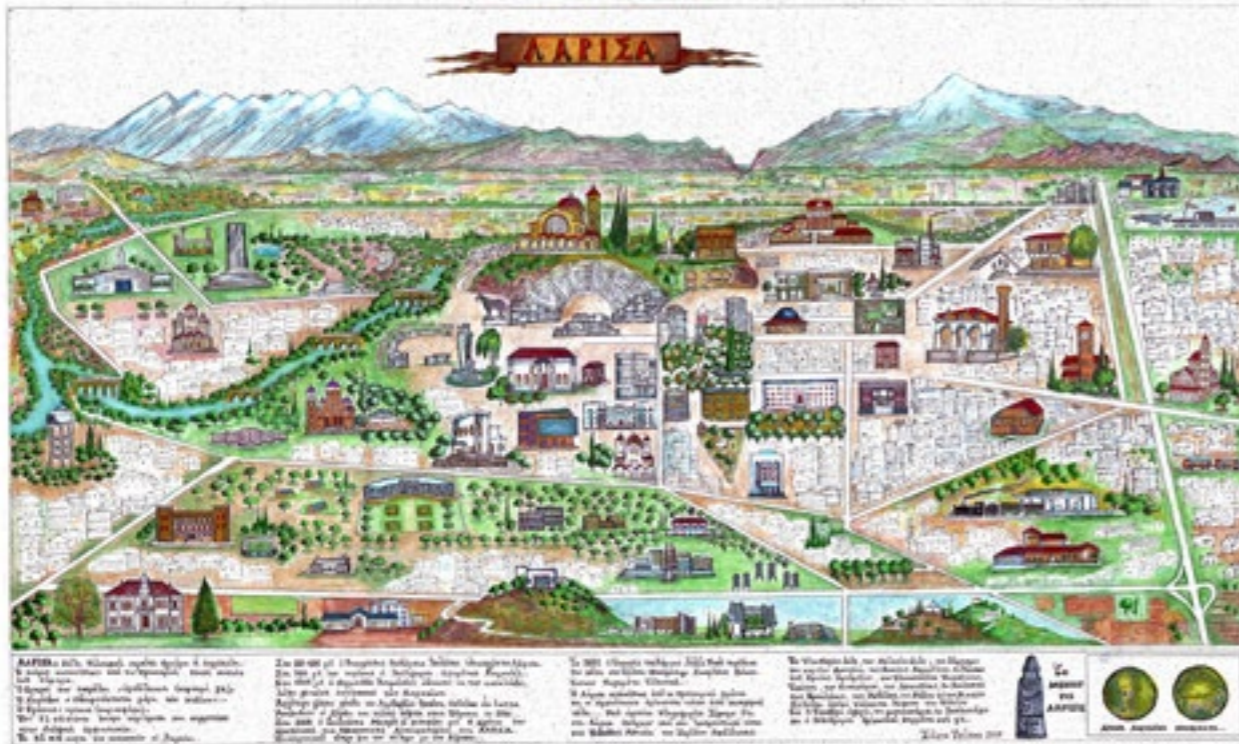
«Στα πλαίσια της γενικής σχετικότητας, ο προσωπικός χρόνος κάποιου, έτσι όπως μετρείται από το ρολόι του, θα αυξάνει πάντοτε, ακριβώς όπως συμβαίνει και στη νευτώνεια θεωρία ή στον επίπεδο χωρόχρονο της ειδικής θεωρίας της σχετικότητας. Στη γενική σχετικότητα, όμως, υπάρχει η δυνατότητα να είναι ο χωρόχρονος στρεβλωμένος σε τέτοιο βαθμό ώστε κάποιος να μπορεί να ξεκινήσει ένα διαστημικό ταξίδι και να επιστρέψει πριν καν ξεκινήσει. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί αν υπήρχαν σκουληκότρυπες - οι χωροχρονικές σήραγγες - οι οποίες να συνδέουν διαφορετικές περιοχές του χώρου και του χρόνου» - Stephen Hawking

«Είναι ουτοπικό και συνάμα παρήγορο να σκέφτεται κανείς ότι θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε πίσω στο χρόνο για να διορθώσουμε καταστάσεις και στο μέλλον για να προλάβουμε άλλες που φαντάζουν ανεπιθύμητες.....»

Βιογραφικό

Ο Στέργιος Στάμος γεννήθηκε στην Κρανιά Γρεβενών το 1964. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης (1984-1989). Στα πρώιμα έργα του κυριαρχούν η σύνθεση και το σχέδιο, ενώ το χρώμα λειτουργεί παραπληρωματικά. Την δεκαετία του 2000 αρχίζει να παρουσιάζει επιτοίχιες κατασκευές και εγκαταστάσεις, με αλουμίνιο, νέον, λάμπες φθορίου και πλέξιγκλας, στις οποίες ενσωματώνει τη γραφή όχι μόνο για να τονώσει την εικόνα, αλλά ως αναφορά σε μια αρχετυπική μορφή επικοινωνίας. Δεν εγκαταλείπει ωστόσο τη ζωγραφική την οποία χρησιμοποιεί αποσπασματικά, όπως και τον λόγο, για να εκφράσει συναισθήματα, να φορτίσει τον θεατή και να τον παρασύρει σ' ένα παιχνίδι όπου η ζωή συνδιαλέγεται με τον θάνατο και τέχνη συνομιλεί με την τεχνολογία. Οι πιο πρόσφατες ενότητες έργων του, Μεταναστεύσεις (2012), In my country (2014) και Γεωγραφίες (2017), οι οποίες αποτελούνται από πολύ- επίπεδες εγκαταστάσεις, φωτογραφικό υλικό και ζωγραφικά έργα, πραγματεύονται την πορεία των προσφύγων, κάνουν όμως σαφή αναφορά και στην Ελλάδα της κρίσης. Έχει πραγματοποιήσει περισσότερες από 20 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στην Κύπρο, ενώ παράλληλα έχει λάβει μέρος σε δεκάδες ομαδικές εκθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό (Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ισπανία, Κίνα, Γερμανία, Ιταλία, Βέλγιο, Βουλγαρία κ.α.). Έχει φιλοτεχνήσει σκηνικά και κοστούμια για το θέατρο. Έργα του βρίσκονται στο MOMus, στο Μουσείο Κατσίγρα Λάρισας, στην Πινακοθήκη Κομοτηνής, στο Μουσείο Τσιτσάνη στα Τρίκαλα, σε δημόσιους χώρους και σε αρκετές ιδιωτικές συλλογές.

Χάρης Τζίκας (Λάρισα)

«Λάρισα», 2020

Μικτή τεχνική σε χαρτί, 116 x 80 εκ.

«5000 έως 6000 Χρόνια Ιστορίας παραμένουν κάτω από τα θεμέλια της Νέας Πόλης, με τα σπαράγματα του Χθες, να παίζουν στο Φως του Ήλιου, το αέριο παιχνίδι του Χώρο-Χρόνου».

Βιογραφικό

Γεννήθηκε στην Λάρισα το 1954. Σπούδασε στο εξωτερικό και στην Ελλάδα. Από νεαρή ηλικία περιηγήθηκε τα βουνά τής Θεσσαλίας, κρατώντας στην μνήμη του τόπους και εικόνες, που αργότερα θα αποτυπώσει σε χειρόγραφους χάρτες, ιστορία, μυθολογία, λαογραφία, αναπόσπαστα στοιχεία του ανθρώπινου τοπίου, συνυπάρχουν στους χάρτες του, συνθέτοντας ένα ταμπλό πολλαπλών συνειρμών. Τα έργα του έχουν παρουσιαστεί σε ατομικές εκθέσεις, πολλά εξ' αυτών βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές και δημόσιους χώρους. Το 2017 παρουσιάζει την ενότητα «Οι Δρόμοι του Νερού» στον Μύλο του Παππά στην Λάρισα. Το 2017 εκδίδει το βιβλίο του «Ο Μύθος τής Κάρλας». Το 2018 εκθέτει στους Μύλους στην Αστυπάλαια Δωδεκανήσου. Το 2018 εκτίθενται 3 έργα στο Διαχρονικό Μουσείο Λάρισας. Το 2020 παρουσιάζει την ενότητα «Τα Ξιδεύοντας με τούς Ανέμους» στο Διαχρονικό Μουσείο Λάρισας,

Θεοδώρα Τσιάτσιου (Λάρισα)

«Συμπίεση», 2020

Εγκατάσταση, κεραμικό

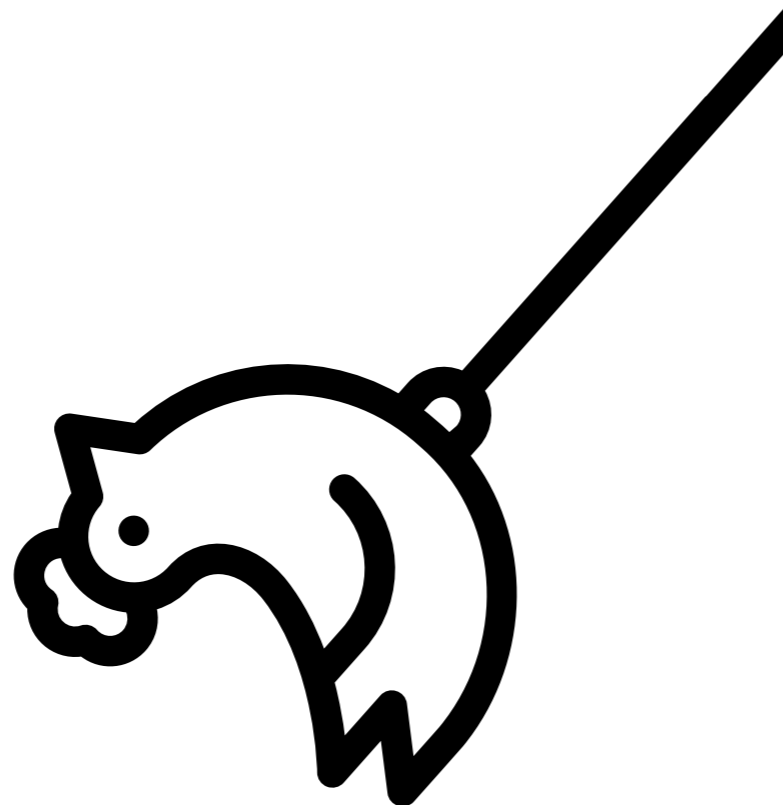
Μεταβλητές διαστάσεις

«Συσσώρευση κρανίων - προσώπων, έρμαια στην διαβρωτική δύναμη του ΧΡΟΝΟΥ. Στο έργο, τα συμπιεσμένα πρόσωπα αποτελούν τρόπαια μίας σύγχρονης πραγματικότητας και μίας κοινωνίας που έχει υποστεί οικονομική και ηθική καθίζηση. Απεικονίζεται η φθορά της ύλης λόγω της σωματικής κόπωσης και του γήρατος, όμως έμμεσα γίνεται αναφορά και στην ψυχική μορφολογία. Το έργο πραγματεύεται τη σωματική και τη ψυχική αναπόφευκτη φθορά που επιφέρει ο χρόνος. Η ασύλληπτη δύναμη που διαθέτει δρα μέρα-νύχτα, αδιάκοπα, αθόρυβα, αόρατα και κανείς δεν μπορεί να εξαλείψει τις ενέργειές του, κάνοντας τον άνθρωπο να νιώθει σπαρακτικά στην εικόνα των συνεπειών του, ανήμπορο και ανίσχυρο. Ανάλογα με την εστία παρατήρησης του κάθε ανθρώπου γεννάτε το ερώτημα, αν ο χρόνος γι' αυτόν θα λειτουργεί ως μια δύναμη που τον φθείρει ή αν θα είναι μια δύναμη που πορεύεται μαζί του, υπενθυμίζοντάς του άλλοτε την αναπόφευκτη παραδοχή της φθαρτότητας της ύλης και άλλοτε την ύπαρξη επιθυμιών, απωθημένων και ηδονών που πρέπει να γευτεί».

Βιογραφικό

Η Θεοδώρα Τσιάτσιου γεννήθηκε στη Λάρισα. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του τμήματος εικαστικών και εφαρμοσμένων τεχνών του Α.Π.Θ. με κατεύθυνση τη ζωγραφική στο εργαστήριο του Αριστόδημου Θεοφυλακτόπουλου και χαρακτική στο εργαστήριο του Ξενή Σαχίνη. Παρακολούθησε μαθήματα κεραμικής τέχνης στο Ελεύθερο Εργαστήρι της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας Μουσείο Γ. Ι. Κατσιόγρα, και μαθήματα αραβικής καλλιγραφίας στο πανεπιστήμιο MOHAMMED V-SUISSI στο Μαρόκο. Ασχολείται επίσης με την κατασκευή εικαστικού κοσμήματος και την εικονογράφηση. Τα τελευταία χρόνια δημιουργεί τρισδιάστατες κατασκευές και εγκαταστάσεις. Οργανώνει τις συνθέσεις της με θεατρική αντίληψη όπου κυριαρχεί το κεραμικό στοιχείο, συνδυάζοντάς το με ετερόκλητα υλικά όπως μέταλλο, ξύλο, ύφασμα τριχιά ισορροπώντας ανάμεσα στο σύγχρονο και το παραδοσιακό. Μέλος της καλλιτεχνικής επιτροπής του μουσείου Γ.Ι. Κατσιόγρα Δ.Π.Α. Γραμματέας του σωματείου εικαστικών τεχνών Λάρισας "8" από το 2017 έως σήμερα. Διετέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας Μουσείο Γ. Ι. Κατσιόγρα τα έτη 2017-2019. Συμμετείχε σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές. Εργάζεται στην μέση εκπαίδευση ως καθηγήτρια εικαστικών.

Κωστής Τσιάχας (Λάρισα)

"Dewdrop Delay", 2020

Video, color, 16m

Κωστής Τσιάχας (Λάρισα)

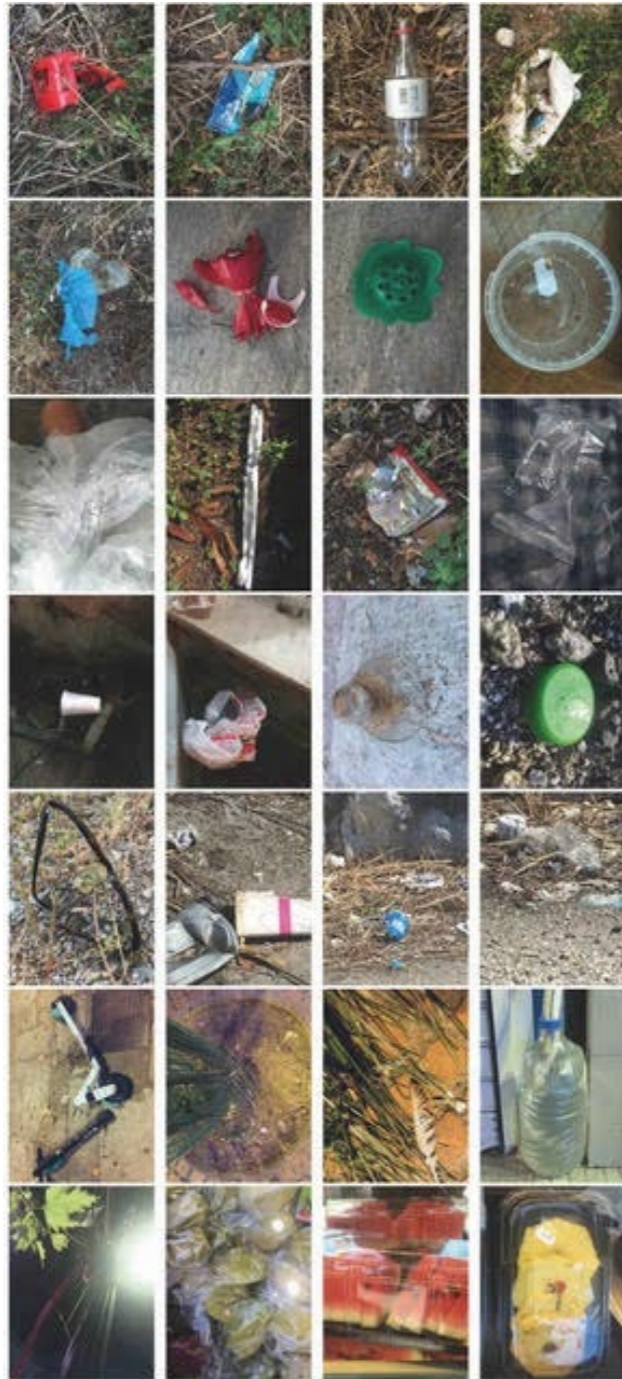
"Random Seconds"

Sound design

«Το Dewdrop Delay αποτύπωνει την ροή του χρόνου στο αστικό τοπίο. Του χρόνου ως βίωμα αστικό. Το εμβληματικό έργο "Dewdrop Delay - La perception du temps dans l'environnement urbain" (Constantine Salinger, Christine F.D. Lagarde, KV Holden, Edition APL, Milano 1994) περιγράφει την αντίληψη του χρόνου στην πόλη σαν ένα "συγχρονισμό υπερχωρικών βιωματικών συμπεκνώσεων" που ενυδατώνουν την ρυθμική αστική εμπειρία με χρονικότητα ανάλογη "της καθυστέρησης της δροσοσταλίδας λίγο πριν αυτή αποχωριστεί το φύλλο της". Εμπνεόμενο από αυτή τη εκκεντρική θεώρηση σχέσης αστικής μορφής και χρονικής αντίληψης, μια διαισθητική περιγραφή της προτείνεται σε 16 λεπτά βίντεο. Το Dewdrop Delay δεν αποτύπωνει την ροή του χρόνου στο αστικό τοπίο. Πως θα μπορούσε άλλωστε; Απλά χαϊδεύει την επιδερμίδα της διαδικασίας, εμπειρίας, βιώματος που ονομάζουμε Χρόνο».

Βιογραφικό

Ο Κωστής Τσιάχας γεννήθηκε στη Λάρισα, σπούδασε στο Μιλάνο visual design, είναι συγγραφέας και υπότροφος από το Γαλλικό Υπουργείο Πολιτισμού / Εθνικό Κέντρο Βιβλίου ως πρωτοεμφανιζόμενος Έλληνας συγγραφέας. Βίντεο - εγκαταστάσεις του έχουν προβληθεί στη Λάρισα (Λίντο Οργανισμός, Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα) και στο Μιλάνο (Inside Out space). Ανέπτυξε τη θεωρία του για τη σύνδεση μεταξύ της δημόσιας τέχνης και του αστικού τοπίου στο πλαίσιο της μεταπτυχιακής εργασίας του με τίτλο Αστική Ανάπλαση και Ανάπτυξη του τμήματος Αρχιτεκτόνων - Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

"Digital waste", εικαστική εγκατάσταση
Μικτή τεχνική, διαστάσεις μεταβλητές

ΠΛΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Αναπτυσσόμενο Διαδραστικό Έργο

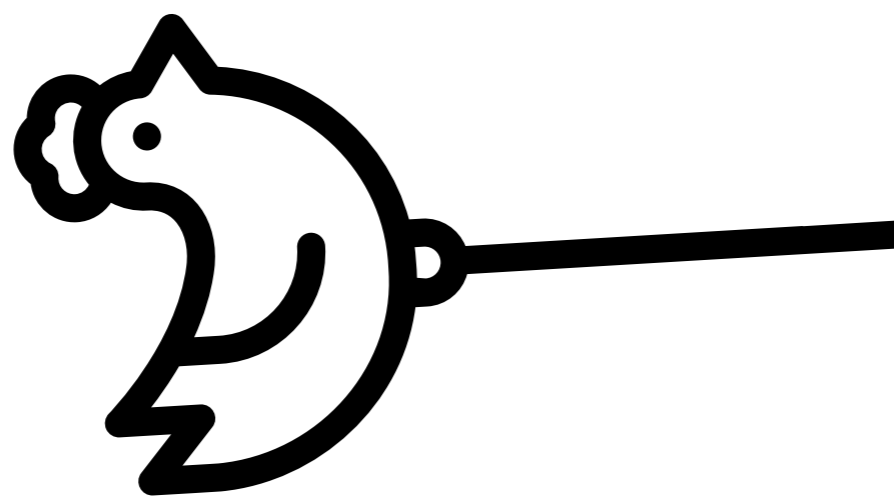
«Το καλοκαίρι του 2020, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού μου στην Ελλάδα, ξεκίνησα τη δημιουργία μιας φωτογραφικής συλλογής πλαστικών κομματιών τα οποία είχαν καταλήξει ως απορρίμματα σε κάποιο -λίγο πολύ - φυσικό περιβάλλον. Αξιολογώντας τις φωτογραφίες παρατήρησα πόσο πολύ κάθε ένα από αυτά τα κομμάτια μου θύμιζαν έντομα, άτομα, ζωντανούς οργανισμούς. Αυτή η «εξατομίκευση» των ξεχωριστών αυτών απορριμμάτων έχει μια διαρκή επίδραση. Τα αντικείμενα έχουν μια ιστορία και μια ιδιαίτερη ομορφιά. Μέσω αυτής της ιστορίας εξελίσσονται από ένα μαζικό προϊόν, το οποίο στις περισσότερες περιπτώσεις λειτούργησε ως υλικό συσκευασίας, σε «άτομα» που ζητούν το ενδιαφέρον μας. Ενασχολούμενοι με αυτά τα «ψευδοατομικά» πλαστικά κομμάτια, αντιλαμβανόμαστε πόσο απρόσεκτα χρησιμοποιούμε το πλαστικό. Όλοι μας καθημερινά παράγουμε δισεκατομμύρια πλαστικά απορρίμματα. Χρειάζονται 20 έως 450 χρόνια ώστε αυτό το πλαστικό να μετατραπεί σε μικροπλαστικό. Θεωρείται πως οι μικροοργανισμοί δεν μπορούν να αποσυνθέσουν εντελώς το πλαστικό. Τα μικροπλαστικά σωματίδια συνεχώς σμικρύνονται, αλλά ποτέ δεν εξαφανίζονται. Έχει παρατηρηθεί παγκοσμίως συσσώρευση πλαστικών σε ακτές και πυθμένες ωκεανών ως μια «βλάστηση» που συνεχώς αναπτύσσεται».

"Time - Out", 2012

HD-Video

Bio

Stephanie Maier studied directing at the film school in Munich, and painting and graphics at the Academy of Fine Arts. Her artistic work basically connects different media, video, photography and sculpture and drawings. Her special interests are social sculptures, involving artists with different backgrounds. Stephanie Maier has shown her work at various solo and group exhibitions in Munich, Berlin, Frankfurt, Leipzig, Barcelona Reykjavik and Dakar. In addition to her artistic work, she works as a lecturer, author and director.

Απόστολος Ζαχαράκης

«Μία θεατής»

Έκθεση φωτογραφίας χορού

«Που πάει ο χορός όταν ο χορευτής πάψει να κινείται; Πως μεταμορφώνεται η κίνηση, το πάθος, οι ανάσες, ο πόνος, η ένταση, ο ρυθμός μέσα σ'ένα φωτοστεγανό κουτί; Και κυρίως, γιατί συμβαίνει αυτό; Πόσο φως μπορεί να κρατήσει ένα σώμα που χορεύει, πόσο από αυτό καταλήγει στο τυπωμένο χαρτί;»

Η φωτογραφία με βασικά της πρώτα υλικά το φως και τον χρόνο είναι κάτι πολύ παραπάνω από μια εγγραφή της στιγμής. Ειδικά η φωτογραφία χορού μπορεί να καταγράψει συναισθήματα που μπορεί ακόμα και να ξεφύγουν από το γυμνό μάτι στην ζωντανή παράσταση. «...Δεν θέλησα να είμαι δέντρο, κύμα ή λουλούδι. Ως θεατές, στο σώμα ενός χορευτή οφείλουμε να δούμε τον εαυτό μας. Όχι την μιμική της καθημερινότητας, όχι φυσικά φαινόμενα αλλά ούτε και εξωτικά πλάσματα από άλλο πλανήτη. Οφείλουμε να δούμε κάτι από το θαύμα, αυτό της ανθρώπινης ύπαρξης» Μάρθα Γκράχαμ.

Βιογραφικό

Ο Απόστολος Ζαχαράκης γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε αρχικά Τεχνολογία Τροφίμων στο ΤΕΙ Θεσσαλονίκης. Ξεκίνησε φωτογραφία, με τον πρώτο του δάσκαλο Τάσο Σχίζα επίσης στην Θεσσαλονίκη, Κινηματογράφο στη Σχολή Κινηματογράφου & Τηλεόρασης του Λυκούργου Σταυράκου, και αποφοίτησε από την Leica Academy creative photography του Σπύρου Σκιαδόπουλου στην Αθήνα. Εργάστηκε ως ανταποκριτής του φωτογραφικού πρακτορείου Icon Press, σαν επίσημος φωτογράφος 5 Διεθνών Φεστιβάλ Μουσικού Θεάτρου με συμμετέχοντες καλλιτέχνες όπως ο Marcel Marceau, Urban Tap, Victoria Thierre Chaplin και άλλων και 3 Παγκόσμιων Πρωταθλημάτων Υδατοσφαίρισης. Είναι μέλος της Ένωσης Φωτορεπόρτερ Ελλάδας και του Οργανισμού Πνευματικών Δικαιωμάτων «Φοίβος». Όσο μπορεί επιστρέφει στην θάλασσα...

Το φεστιβάλ Open Nights διοργανώνεται για 5η χρονιά από την ομάδα χοροθεάτρου OFF ART και την Αντιδημαρχία Πολιτισμού και Επιστημών του Δήμου Λαρισαίων ενώ τα τελευταία δυο χρόνια βρίσκεται υπο την αιγίδα και υποστήριξη του ΥΠΠΟ.

Είναι το πρώτο δια-καλλιτεχνικό, αλλά και διεπιστημονικό, φεστιβάλ πανελληνίως και συνενώνει, με τον διαλογικό χαρακτήρα του, τον χώρο της πόλης και τις κυριολεκτικές συνθήκες διαβίωσης με την ιδέα της ανάμειξης της τέχνης και των επιστημών με την ίδια τη ζωή.

www.offart.gr
www.opennightsfestival.com

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού

